

การศึกษาครูกับการเปลี่ยนแปลงเพื่อความงอกงามของคนและสังคม Teacher Education and Change for Human and Social Growth

อมรรัตน์ วัฒนารัตน์¹

Amornrat Wattanatorn

บทคัดย่อ

บทความฉบับนี้เขียนขึ้นจากความสนใจเรื่องการจัดการศึกษาครูเพื่อสร้างครูคุณภาพ ผู้เขียนเห็นว่าสาระของบทความที่นำมาเสนอพร้อมบทความฉบับนี้ สามารถชี้ให้เห็นถึงความคิดและประสบการณ์ของนักการศึกษาชาวอเมริกันท่านหนึ่งซึ่งนำเสนอแนวคิดของตนในการพัฒนาการศึกษาครูได้อย่างตรงไปตรงมาและชัดเจน เห็นแนวทางในการสามารถสร้างความเข้มแข็งให้กับการศึกษาครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากการนำเสนอสามวิสัยทัศน์ อันประกอบด้วย ด้านความเป็นวิชาชีพ ด้านการยกเลิกฎระเบียบเดิม และด้านความเป็นธรรมในสังคม อีกทั้งยังจัดกรอบการจัดการศึกษาครูให้กับสถาบันผลิตครูระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย โดยเปลี่ยนแปลงที่ทำการเปลี่ยนแปลงโครงสร้าง รูปแบบและกระบวนการจัดโปรแกรมการศึกษาด้วยสี่ด้านหลัก อันได้แก่ การปฏิวัติการจัดรอบใหม่ให้กับโปรแกรมการศึกษาครูแบบทางเลือกและโปรแกรมการศึกษาครูแบบเก่า การตั้งเป้าหมายของการศึกษาให้กว้างกว่าการพิจารณาที่คะแนนผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่ได้จากแบบทดสอบมาตรฐาน การเปลี่ยนจุดศูนย์กลางของโปรแกรมการศึกษาครู และการจัดการศึกษาครูอย่างจริงจังในสถาบันการศึกษา ซึ่งความคิดและประสบการณ์ของท่านอาจจะไม่สามารถนำมาใช้ในสังคมไทยได้ทั้งหมด แต่มีหลายส่วนที่สามารถนำมาประยุกต์เพื่อการสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นกับโปรแกรมการศึกษาครูมุ่งสู่ครูคุณภาพและสอดคล้องกับบริบททางสังคมที่เปลี่ยนแปลงของไทยในปัจจุบันได้เป็นอย่างดี

Abstract

This article is written with the interest of teacher education for inculcating quality teacher. An American teacher educator suggested us on how to develop teacher education straightforwardly and clear-cuttingly. In his article, the strength of teacher education could be built up with three visions ; professionalization, deregulation and social practice. He also proposed shaping the future of college and university-based teacher education in four aspects ; reframing the debate about traditional versus alternative programs, broadening our view of the goals of teacher education and of teachers' roles, changing the center of gravity in teacher education and talking teacher education seriously in colleges and universities. His views and experiences might not be all used in Thai social context. However, most parts could be applied to use for the change of teacher education programs leading to quality teacher associated to the changing of Thai social context.

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร

เกริ่นนำ

"การศึกษาคือความงอกงาม" (Education is growth) ในความงอกงามที่กล่าวถึงนี้ไม่น่าจะเป็นเพียงความงอกงามในตัวบุคคล แต่น่าจะหมายรวมถึงความงอกงามที่จะเกิดกับคนอื่นในสังคม และรวมถึงความเจริญงอกงามของสังคมที่ทุกคนอาศัยอยู่นี้ คนส่วนใหญ่จึงคาดหวังจากครูในฐานะผู้สร้างความเจริญงอกงาม และหวังจะได้เห็นการจัดการศึกษาสำหรับครูที่น่าจะเป็นหนทางหลักในการสร้างคนและสังคมที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในทางเจริญงอกงาม การจัดการศึกษาครูจึงถูกจับจ้องจากคนภายนอก (outsiders) อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ความงอกงามดังกล่าวไม่น่าจะหมายความว่าความงอกงามเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่หมายรวมทั้งความงอกงามทางกาย ทางใจ และทางความคิด การจัดการศึกษาครูที่ดีจึงต้องสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงของสังคม และจำเป็นต้องแสดงให้เห็นได้ว่าการจัดการศึกษาครูจะสามารถสร้างคนเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมได้ อย่างไรก็ตามการจัดการศึกษาครูทั้งในระดับปริญญาบัณฑิต ประกาศนียบัตรบัณฑิต และบัณฑิตศึกษาในประเทศไทยปัจจุบันดูเหมือนจะยังไม่มีรูปแบบและกระบวนการผลิตครูที่สื่อให้เห็นถึงคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษาในการสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน ที่พอจะมีให้เห็นได้มีเพียงการผลิตครูระดับปริญญาบัณฑิตที่สถาบันผลิตครูทั่วประเทศต้องจัดให้เรียนในรายวิชาที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามมาตรฐานวิชาชีพตามที่องค์กรวิชาชีพครูหรือคุรุสภากำหนดให้ และมีการกำหนดระยะเวลาในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพในโรงเรียนที่ต้องปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลา 1 ปี แต่มีข้อสังเกตว่าลักษณะการจัดการเรียนการสอนของทุกสถาบันยังคงเน้นสอนเนื้อหาวิชาในห้องเรียน ส่วนการฝึกประสบการณ์วิชาชีพก็ยังคงขาดระบบและรูปแบบที่จะเชื่อได้ว่าสามารถสร้างครูหรือผู้สอนที่มีความสามารถไปสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนและสังคมได้ ทั้งยังไม่เห็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนหรือนักศึกษาครูใส่ใจสังคม และยังขาดการฝึกฝนด้านการปฏิบัติการสอนที่เป็นระบบอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังมีประเด็นการพัฒนาคุณภาพครูที่ไม่สามารถเป็นที่ยอมรับในสังคมได้ คือ

สถาบันผลิตครูที่มีอยู่จำนวนมาก ทั้งภาครัฐ และเอกชน รวมแล้วไม่น้อยกว่า 100 แห่งทั่วประเทศนั้นมีสถาบันจำนวนหนึ่งพยายามเพิ่มปริมาณการรับเข้าของนักศึกษา ดังที่เคยได้ปรากฏเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ว่ามีการเปิดรับนักศึกษาครูอย่างไม่จำกัดจำนวน รวมถึงมีข่าวคราวในแง่ของการซื้อขายใบอนุญาตประกอบวิชาชีพครู ด้วยประการฉะนี้การผลิตครูคุณภาพให้เป็นผู้สร้างความเจริญงอกงามแก่คนและสังคมจึงดูเหมือนยังคงเป็นคำถามที่ชวนติดตามหาคำตอบอยู่

การสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาการศึกษาครูได้อย่างไร

จากการศึกษาบทความเรื่อง Reflections of a University-Based Teacher Educator on the Future of College and University-Based Teacher Education ใน Journal of Teacher Education ของ Professor Dr. Kenneth Zeichner แห่ง University of Wisconsin-Madison ได้นำเสนอแนวคิดและแนวทางในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของการจัดการศึกษากับการพัฒนาคนและสังคมให้เจริญงอกงาม ในบทความ Ken เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงประสบการณ์การทำงานที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพครูในฐานะนักการศึกษาทำหน้าที่เป็นอาจารย์สอนในมหาวิทยาลัย และในเวลาเดียวกันได้ทำหน้าที่ที่พิเศษคือฝึกหัดให้กับองค์กรครูระดับชาติของเมืองนิวยอร์ก ซึ่งนับมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลา นานกว่า 30 ปี Ken เล่าว่าก่อนเขาจะเข้าสู่อาชีพนี้พบว่าในกระบวนการการผลิตครูอเมริกัน มักเอ่ยคำว่า "ประสิทธิภาพครู" (teacher effectiveness) ทุกครั้งที่มีการประเมินหรือพัฒนาสมรรถนะครู โดยพิจารณาจากพฤติกรรมการปฏิบัติงานสอนของครู และคะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน หรืออย่างหนึ่งอย่างใดเสมอ ดังนั้นสถาบันผลิตครูจึงสร้างความเข้มแข็งแก่นักศึกษาครูด้วยการให้ความรู้ในเรื่องเหล่านี้แก่ผู้เรียน อย่างไรก็ตามพบว่ากระบวนการให้ความรู้ดังกล่าวเน้นความรู้ด้านเนื้อหาวิชา (content knowledge) มากกว่าความรู้ในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นการฝึกฝนความสามารถในการสอน (pedagogical content knowledge)

ภายในบทความ Ken ได้นำเสนอการปรับปรุงคุณภาพการจัดการศึกษาครู (teacher education) ด้วยวิสัยทัศน์ 3 ด้าน ดังนี้

1. ด้านความเป็นวิชาชีพ

(professionalization)

1.1 สนับสนุนให้ประเมินผลที่มุ่งผลงาน

(performance-based assessment)

1.2 นำเสนอร่างการประกันคุณภาพ

สถาบันฝ่ายผลิตครูเพื่อสร้างเข้มแข็งให้กับวิชาชีพครู

2. ด้านการยกเลิกกฎระเบียบเดิม

(deregulation)

2.1 ส่งเสริมให้หาทางเลือกใหม่ด้วยการ

ปรับลดเนื้อหาหรือยกเอาเนื้อหาด้านวิชาชีพบางอย่างออกแล้ว

2.2 เพิ่มความสำคัญในเรื่องการจัด

เตรียมเนื้อหาในหลักสูตรและเปิดโอกาสให้นักศึกษาครูได้เข้าร่วมศึกษาการปฏิบัติงานของครูในระหว่างเรียน

3. ด้านความเป็นธรรมในสังคม (social

justice)

3.1 พัฒนาจิตสำนึกด้านสังคมวัฒนธรรม

และเพิ่มสมรรถนะการสอนในวัฒนธรรมร่วม (หรือต่างวัฒนธรรม)

3.2 เตรียมความพร้อมในการสอน

นักเรียนที่มาจากหลากหลายวัฒนธรรม

3.3 เพิ่มบทบาทนักศึกษาครูในชุมชน

ขณะที่อยู่ระหว่างกระบวนการของการเตรียมครู

Ken ได้กล่าวเพิ่มเติมว่าการปฏิรูปการจัดการศึกษาด้วยสามวิสัยทัศน์ข้างต้นจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงคุณภาพการจัดการศึกษาครูได้ในทุกระดับ ดังตัวอย่างเรื่อง performance-based assessment ซึ่งจะทำให้ครูต้องพัฒนาความสามารถทางการสอนที่มุ่งสู่มาตรฐาน สถาบันผลิตครูต้องสร้างความเข้มแข็งด้วยการเตรียมความรู้ด้านสาระความรู้ (subject matter knowledge) และการศึกษาทั่วไป (general education) ให้กับนักศึกษาด้วยการสอดแทรกสมรรถนะครูด้านวัฒนธรรม และต้องให้มีความรู้เรื่องความแตกต่างระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์ (ethnic groups) และวัฒนธรรมพื้นถิ่น ประการ

สำคัญคือการปฏิรูปทั้งสามข้อนี้แม้จะเน้นย้ำในแง่มุมของการเตรียมครูที่ต่างออกไปจากเดิม แต่การจัดโปรแกรมการศึกษายังคงต้องสนองตอบต่อความต้องการระดับชาติ ระดับรัฐ และระดับท้องถิ่น ที่ต้องคำนึงถึงไปพร้อมๆ กันด้วย และในขณะเดียวกันต้องเพิ่มเติมมุมมองของอาจารย์หรือผู้สอนในการจัดการเรียนการสอนแก่นักศึกษาด้วยวิธีการที่ดีที่สุด

นอกจากนี้ Ken ยังกล่าวว่าการเตรียมนักศึกษาครูให้เน้นที่การเตรียมความสามารถในการเริ่มต้นการสอนด้วยตนเองได้และรู้จักวิธีเรียนรู้จากการสอนจากพวกเขาเอง รวมถึงการจัดการเรียนการสอนด้วยเงื่อนไขที่โรงเรียนต้องให้การสนับสนุนการเรียนรู้ความเป็นครูของนักศึกษาครูในก้าวต่อไปได้ และจากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง Ken ได้พบว่าโปรแกรมการจัดการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมของครูในสถาบันผลิตครูทั้งในระดับวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยมีจำนวนน้อยมากที่ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติการ อีกทั้งยังไม่ได้สร้างความเชื่อถือศรัทธาให้กับนักศึกษาด้านวัฒนธรรม แวดล้อมที่เป็นจริงในงานของครูในโรงเรียน ในทางกลับกันสถาบันผลิตครูมักนำเอาแนวคิดทฤษฎีทางการศึกษาแบบใหม่มาถ่ายทอดสู่นักศึกษาและมักชี้ว่าดีกว่าแนวที่ปฏิบัติการสอนกันในโรงเรียน เช่น การนำแนวคิด progressivist และแนวคิด constructivist หรือการสอนที่ใช้ caring learning communities เพื่อสร้าง social justice ในห้องเรียน ทั้งๆที่การจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดดังกล่าวอาจารย์ผู้สอนเองก็ยังมิได้มีการเตรียมนักศึกษาให้รู้จักนำมาใช้จัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพในห้องเรียนมาก่อน

การจัดการศึกษาครูที่มีคุณภาพควรมีลักษณะอย่างไรบ้าง

Ken ได้นำเสนอให้เร่งดำเนินการในการจัดการศึกษาครูในอนาคตไว้ 4 เรื่อง ได้แก่ 1. การปฏิบัติการจัดการรอบใหม่ให้กับโปรแกรมการศึกษาคูแบบทางเลือก (alternative) และโปรแกรมการศึกษาคูแบบเก่า(traditional) 2. การตั้งเป้าหมายของการศึกษาให้กว้างกว่าการพิจารณาที่คะแนนผล

สัมฤทธิ์ของผู้เรียนที่ได้จากแบบทดสอบมาตรฐาน

3. การเปลี่ยนจุดศูนย์ถ่วงของโปรแกรมการศึกษาครู เพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัย โรงเรียน และชุมชนในชั้นเตรียมครูให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น และลดระดับชั้นในสังคมของคนในสามกลุ่มดังกล่าวลง

4. การจัดการศึกษาครูอย่างจริงจังหรือไม่ก็ปฏิเสธ การจัดการศึกษาครูในสถาบันการศึกษา โดยสรุปให้เห็นเป็นภาพรวม ได้ดังนี้

1) Ken วิเคราะห์ถึงคุณภาพของโปรแกรมการศึกษาครูแบบเก่าที่สถาบันผลิตครูจัดขึ้นว่ายังมีจุดอ่อน แม้จะมีการประเมินเพื่อรับรองคุณภาพโปรแกรมการจัดการศึกษาแล้วก็ตาม และเขาได้เสนอให้เพิ่มความสำคัญให้กับโปรแกรมที่สามารถสร้างความต่าง (make a difference) ให้กับคุณภาพครู เขายังกล่าวว่าเห็นด้วยกับการประเมินภายนอกที่จัดทำอยู่ แต่ไม่ยากให้ลงรายละเอียดจนเกินไป ควรให้ความสำคัญเฉพาะในโปรแกรมที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพเท่านั้น และขอให้มีการระบุคุณลักษณะของโปรแกรมที่มีประสิทธิภาพนั้นให้ด้วย เป็นต้นว่าในการพิจารณาวิสัยทัศน์ทางการสอนต้องพิจารณาที่ความนิ่งและความชัดเจนของวิสัยทัศน์ ซึ่งจะสามารถนำมาเป็นแนวทางในการปฏิบัติในการจัดโปรแกรมการศึกษาได้

2) Ken เสนอให้มีการพิจารณาผลลัพธ์ที่เป็นความสำเร็จ (outcomes) ของการจัดการศึกษา นอกเหนือจากผลการวัดที่เป็นคะแนนผลสัมฤทธิ์จากแบบทดสอบมาตรฐาน นอกจากนี้ Ken ยังพบว่า ผู้ปกครองนักเรียนต้องการทักษะอื่นเพิ่มจากทักษะพื้นฐานด้านการอ่าน การเขียน และการคิดเลขของนักเรียน โดยให้กำหนดเป้าหมายของโปรแกรมที่จัดให้กว้างขึ้น ให้รวมถึงพัฒนาการด้านบุคคล สังคม อาชีพ และวิชาการที่สามารถทำให้เกิดในตัวนักเรียนได้ นอกจากนี้สังคมยังต้องการให้โรงเรียนพัฒนาทักษะขั้นสูงในการให้เหตุผลและการแก้ปัญหาเชิงวิชาการกับนักเรียน รวมถึงการเรียนรู้สังคม (social learning) การเรียนรู้ด้านสุนทรียศาสตร์ (aesthetic learning) และการเรียนรู้ความเป็นพลเมืองดี (civic learning) และยังต้องการเตรียมครูให้เป็นผู้ที่สามารถคิดไตร่ตรองและคิดวิเคราะห์ได้ในระหว่าง

การฝึกปฏิบัติ สามารถตัดสินใจสถานการณ์เพื่อปรับการสอนในบริบทเฉพาะได้ (สำหรับบริบทเฉพาะนี้อาจหมายรวมถึงบริบทที่เป็นกลุ่มนักเรียนยากจนหรือบริบทที่เป็นนักเรียนที่มาจากต่างวัฒนธรรม)

3) Ken กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัย โรงเรียน และชุมชน ว่าในชั้นเตรียมครูสามารถสร้างความเข้มแข็งให้มากขึ้นได้ และให้ลดการมีระบบชนชั้นระหว่างสามกลุ่มนี้ลง ดังนั้นการพัฒนาคุณภาพครูในโปรแกรมการศึกษาที่จะจัดให้กับกลุ่มผู้ที่มีโอกาสเป็นครู (prospective teachers) และกลุ่มครูใหม่ (novice teachers) จึงเน้นให้มีการฝึกปฏิบัติการคลินิก (clinical practice) และฝึกวิชาชีพจากครูที่มีประสบการณ์ (experienced teachers) ด้วยการเรียนในสถานการณ์จริงจากแหล่งเรียนรู้ที่เป็นโรงเรียนหรือชุมชน เน้นการจัดการเรียนการสอนนอกรั้วมหาวิทยาลัย อย่างไรก็ตามในการปฏิบัติจะต้องมีวางแผนอย่างรอบคอบ โดยพิจารณาบูรณาการบุคลากรในมหาวิทยาลัยกับโปรแกรมการศึกษาที่มีอยู่ และยังต้องมีการสร้างความร่วมมือในการพัฒนาวิชาชีพครูร่วมกับโรงเรียน

4) Ken เสนอให้หน่วยงานที่ดูแลการจัดการศึกษาครู (teacher education) ในมหาวิทยาลัยวิจัย (research university) ของบประมาณสนับสนุนจากสถาบันหลักของตนในระดับคณะหรือระดับมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เนื่องจากบุคลากรในมหาวิทยาลัยล้วนมีความจำเป็นต้องได้รับการเตรียมเป็นนักการศึกษาครู (teacher educator) ทั้งสิ้น งานจัดการศึกษาครู (teacher education) ในมหาวิทยาลัยวิจัย (research university) ในอเมริกามักจะได้รับการสนับสนุนด้านการเงินสูงมหาวิทยาลัยเมื่อมีนักศึกษาเข้าเรียนระดับปริญญาเอก (doctoral degree) อย่างไรก็ดีตามมีน้อยครั้งที่นักศึกษาเหล่านี้จะได้เรียนอย่างเป็นเรื่องเป็นราวและได้รับการสนับสนุนให้มีการเรียนอย่างต่อเนื่องกัน นักศึกษาจึงต้องใช้พลกำลังสติปัญญากับการเรียนในโปรแกรมนี้มาก เนื่องจากขาดการชื่นชม (reward) จากนักวิชาการ แต่นักศึกษาจะได้งานเอกสารที่ดี (well-documented) จึงดูเหมือนว่าเป็นงานที่มหาวิทยาลัยจัดทำขึ้นเพื่อจะมีโอกาสได้รับการสนับสนุนทางการเงินให้กับสถาบันของ

ตนเองนั้น อย่างไรก็ตามเอกสารวิจัยที่ได้จากการเรียนตามโปรแกรมการศึกษาที่จัดขึ้นจะเป็นเอกสารที่ดีและได้รับการตีพิมพ์ ซึ่งสามารถใช้เป็นผลงานการพัฒนาวิชาชีพ (professional development) ของนักศึกษาในลำดับต่อไปได้ สำหรับกลุ่มครูใหม่ (novice teachers) จะมีภาระการสอน (teaching loads) ในสถาบันหนักมาก ต้องใช้งบประมาณเดินทางไปร่วมประชุมที่เป็น professional conferences มาก ในขณะที่ได้รับงบประมาณสนับสนุนน้อยมาก นอกจากนี้ นักศึกษายังต้องออกช่วยงานอาจารย์ผู้สอนตามโปรแกรมที่กำหนดโดยมหาวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษาเองก็ยังมีความสัมพันธ์ (connection) และมีอำนาจในการตัดสินใจน้อยมาก การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในโปรแกรม teacher educator มักไม่ได้รับการดูแล การปฏิบัติการอย่างเอาใจจริงเอาใจ และในบางมหาวิทยาลัยมักใช้เป็นแหล่งเงินให้แก่สถาบันของตน Ken ได้เสนอให้มีการจัดทำโปรแกรมการศึกษาครู (teacher education) อย่างจริงจัง โดยกิจกรรมของ teacher education นั้นต้องมีความสำคัญและสัมพันธ์กับงานของมหาวิทยาลัยด้วย ขอให้มหาวิทยาลัยแสดงความรับผิดชอบในเรื่องนี้ร่วมกันทั้งมหาวิทยาลัย ไม่ใช่ปล่อยให้หน่วยงานเฉพาะหน่วยการศึกษาในมหาวิทยาลัยเท่านั้น และเพื่อให้แน่ใจได้ว่าอาจารย์ของมหาวิทยาลัยเข้ามีส่วนร่วมในกิจกรรมที่กว้างขึ้นทั่วทั้งสถาบัน ผู้จัดโปรแกรม teacher education เองก็ต้องจัดการศึกษาให้ดึงดูดความสนใจของพวกเขาได้ สำหรับตัวอย่างการจัดโปรแกรม teacher education ที่ University of Wisconsin-Milwaukee ซึ่งมหาวิทยาลัยได้ใช้แนวคิดนี้มาทำงานร่วมกันทั้งมหาวิทยาลัย คณะวิชาจำนวนมากเข้าร่วมทำงาน ทั้งที่เป็นศิลปศาสตร์และเป็นวิทยาศาสตร์ ได้ร่วมกันปรับปรุงโปรแกรม teacher education โดยออกแบบให้ทำงานกันเป็นทีม จากคณะที่มาจากคณะศึกษาศาสตร์ (education faculties) และที่ไม่ใช่ศึกษาศาสตร์ (non-education faculties) มาดำเนินการปฏิรูปร่วมกัน เพื่อให้เป็น teacher education ที่มีเนื้อหาทางปัญญา (intellectual tasks) มากกว่าเนื้อหาในระดับปฏิบัติการ (technical tasks) จึงเป็นจุดเริ่มต้นของความพยายามในการ

พัฒนาโปรแกรม teacher education ให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในข้อ 4 ซึ่งเป็นการเปลี่ยนระดับนโยบายหรือโครงสร้างของสถาบันผลิตครู งานนี้จึงต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง และหน่วยงานที่มีอำนาจจึงจะสามารถสร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นได้จริง

บทสรุปและมุมมองของการศึกษาครูที่ได้เรียนรู้จากบทความ

ในที่สุดแล้วสิ่งที่เป่าหมายสุดท้ายของการเปลี่ยนแปลงการศึกษาครูอยู่ที่ความต้องการสร้างความงอกงามในเกิดกับนักเรียนอันจะก่อให้เกิดความเจริญกับสังคมที่เราอาศัยอยู่ร่วมกันนี้ บทความได้นำเสนอภาพที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการเปลี่ยนแปลง ประการแรกสุดต้องให้เกิดความเปลี่ยนแปลงที่ตัวครูในสามด้าน อันได้แก่ ความเชี่ยวชาญทางการสอนของครู ความรู้ในเนื้อหาที่สอนของครู และการช่วยเหลือสนับสนุนของครูให้เกิดสังคมที่ดีขึ้น ประการต่อมาคือรูปแบบและกระบวนการเตรียมครูต้องดีมีคุณภาพ จึงจะสามารถสร้างความต่างให้เกิดขึ้นในสังคมส่วนรวมได้ ดังนั้นการสร้างมาตรฐานการผลิตครูสร้างได้ตั้งแต่กระบวนการผลิตครูในสถาบันผลิตครู และการได้มาของครูที่ดีต้องการทำงานเพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวม ทั้งสองประการนี้จึงจะสามารถทำให้เป้าหมายการผลิตครูเพื่อความเจริญงอกงามของสังคมบรรลุผลสำเร็จได้ นอกจากนี้การทำความเข้าใจกับโปรแกรมการศึกษาครูในอเมริกาครั้งนี้ทำให้มองเห็นเบื้องหลังการผลิตครู รวมถึงเห็นความเป็นไปได้ของกระบวนการผลิตครูในระดับนโยบายและระดับโครงสร้าง และเมื่อเปรียบเทียบกับโปรแกรมการศึกษาและพัฒนาครูในประเทศไทยเราซึ่งมักจะดำเนินการเมื่อครูเข้าสู่การวิชาชีพแล้ว การฝึกอบรมครูที่ละคนทีละกลุ่มโดยทำกันเป็นครั้งคราวตามความเหมาะสมนั้น เห็นว่าเป็นวิธีการพัฒนาที่ปลายเหตุไม่น่าจะสร้างความเปลี่ยนแปลงด้านคุณภาพให้เกิดขึ้นจริงได้ การสร้างความเข้มแข็งในการพัฒนาครูควรจะเริ่มตั้งแต่ขั้นการผลิตครู น่าจะเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า ประการสำคัญคือความมีศักดิ์ศรีของครู ความ

รักที่สร้างความมั่งคั่งมาให้เกิดขึ้นเอง นักเรียนและ เปลี่ยนแปลงทางการศึกษาและพัฒนาครูไทย เมื่อ
สังคมของครูแต่ละคน อันจะเกิดจากการศึกษาใน เรียนรู้จากตัวอย่างนี้ น่าจะเห็นความสำคัญและเร่ง
โปรแกรมการศึกษาครูที่กำหนดขึ้น การสร้างความ ดำเนินการได้เช่นกัน

เอกสารอ้างอิง

Zeichner, Kenneth. (2006). *Reflections of a University-Based Teacher Educator on the Future of Colleges and University-Based*. Journal of teacher Education 2006 57:326. Retrieved January 2013 from <http://jte.sagepub.com/content/57/3/326>.